

Argument	7
----------------	---

ROMANTISM

PROZĂ

Mihai Eminescu	11
<i>La aniversară</i>	12
Edgar Allan Poe	17
<i>Ligeia</i>	18

POEZIE

Mihai Eminescu	33
<i>Venere și Madonă</i>	34
<i>Înger și demon</i>	36
<i>Dacă treci râul Selenei...</i>	40
<i>Făt-Frumos din tei</i>	42
<i>Melancolie</i>	44
<i>Călin (File din poveste)</i>	46
<i>Povestea teiului</i>	55
<i>Din valurile vremii...</i>	57
Novalis	59
<i>Immuri către noapte (II)</i>	60

REALISM

PROZĂ SCURTĂ

Ion Creangă	65
<i>Moș Nichifor Coțcariul</i>	66
I.L. Caragiale	81
<i>O făclie de Paște</i>	82

Gala Galaction	95
<i>Copca Rădvanului</i>	96
Anton Pavlovici Cehov	105
<i>Fericirea</i>	106
Ernest Hemingway	115
<i>Munții ca niște elefanți albi</i>	116
Scott Fitzgerald	121
<i>Afară, în fața atelierului de tâmplărie</i>	122

SIMBOLISM

POEZIE

Alexandru Macedonski	129
<i>Valțul rozelor</i>	130
<i>Psalmi moderni</i>	131
<i>Noaptea de mai</i>	134
<i>Noaptea de iulie</i>	138
Ion Minulescu	141
<i>Romanța celor trei corăbii</i>	142
<i>Celei care pleacă</i>	144
<i>Trei lacrimi reci de călătoare</i>	145
<i>Celei care minte</i>	146
<i>Ultima oră</i>	148
<i>Romanța tinereții</i>	149
Charles Baudelaire	151
<i>Spleen [Februarie, de-a pururi ciudos...]</i>	152
<i>Spleen [Când cerul scund și negru...]</i>	153
<i>Spleen [Am amintiri de parcă aș fi trăit...]</i>	154
<i>Spleen [M-asemui unui rege...]</i>	155

PROZĂ

Villiers de L'Isle-Adam	159
<i>Tortura speranței</i>	160

Liviu Rebreanu	167
<i>Adam și Eva (fragment)</i>	168
Camil Petrescu	183
<i>Patul lui Procust (fragment)</i>	184
G. Călinescu	197
<i>Cartea nunții (fragment)</i>	198
Hortensia Papadat-Bengescu	207
<i>Concert din muzică de Bach (fragmente)</i>	208
Mateiu Caragiale	221
<i>Craii de Curtea-Veche (fragment)</i>	222
Max Blecher	237
<i>Inimi cicatrizate (fragmente)</i>	238
Mihail Bulgakov	259
<i>Maestrul și Margareta (fragmente)</i>	260
Franz Kafka	293
<i>Procesul (fragmente)</i>	294
Surse citate	316

LIBRIS

We know
books

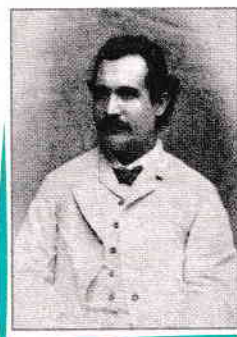
ROMANTISM

PROZĂ

Mihai Eminescu, *La aniversară*

Edgar Allan Poe, *Ligeia*

Proza lui **MIHAI EMINESCU** (1850 – 1889), scrisă în tinerețe și rămasă în cea mai mare parte în manuscris, anticipează sau completează proiectele sale lirice. Epica eminesciană, cu puternice conotații romantice, se încadrează într-o vastă încercare de realizare a unei mitologii naționale, mergând ori pe coordonata fantastică, ori pe cea istorică. Cele două sentimente cardinale pentru romantici, iubirea și natura (peisajul) ca stare de spirit, le întâlnim la aproape fiecare personaj din proza lui Eminescu.

Creația sa de inspirație romantică, prin valorile nepieritoare conținute, îl așază pe Eminescu în familia spirituală a marilor romantici europeni. Universul său cultural îi conferă deschideri spre istorie, mitologie și folclor, acestea fiind câteva dintre temele majore ale operei lui. Înscriindu-se în directă descendență romantică, Eminescu preia și lărgeste categorii romantice predilecte, precum oniricul, mitologicul, fantasticul și magicul. Prin valoarea operei lui, prin înfruntarea dramatică dintre real și ideal, prin spiritul său vizionar, Eminescu depășește romantismul și devine un precursor al modernismului.

Narațiunea *La aniversară*, publicată în revista „Curierul de Iași” în 1876, fără semnătura autorului, surprinde gesturile pure ale unor adolescenți care se despart de lumea copilăriei. Ermil și Elis, cei doi îndrăgostiți, își însușesc nume ilustre, luate din istorie (el – Gaius Iulius Caesar Octavian August, ea – Cleopatra) și din jocul lor nevinovat apar primele semne ale iubirii.

Ea se numea Cleopatra, iar el Gajus Iulius Caesar Octavian August. Adică ea citise un roman și-ar fi voit să fie de douăzeci și șase de ani și nu era decât de paisprezece; el, istoria romanilor și voia să fie de patruzeci de ani. Era numai de optsprezece și umbla la școală. Cu toate acestea, astăzi, în ziua Sfântului Ermil, el uitase pe Octavian August și aștepta felicitări de ziua lui. Tata i-a dat un ceasornic frumos, mama – o besectea de toaletă, sora – o pereche de papuci, Elis nimic. Elis – adică Cleopatra, vară-sa. El se retrăsese în odaia lui, unde clasicii erau așezați pe-un scrin în religioasă regulă și neviolabilitate, și se primbla cu pași mari prin casă. Era brunet și cam poetic. Avea ochi albaștri, ceea ce vrea să zică mult, și era frumos băiet. Acum stătu cu mirare înaintea oglinzii, se uita cu mirare în ochii lui proprii și părea că-i întreba ceva. „Tolla mi-a făcut-o“. Era o vreme în care, în urma unui roman spaniol, regina de astăzi a Egiptului se numea Tolla. El se numea pe atunci Bertrand... *tempi passati!*

— Nimic! nimic! Și eu i-am dat de ziua ei o păpușă. Adică ce? *eu* i-am dat! Dacă n-am știut ce să-i dau! Mama mi-a spus să-i dau o păpușă. Tolla, Tolla! zise el râzând, tare mi-ești dragă.

Apoi șezu la masă și gândi adânc... asupra egalității a două hipotenuze. Luă o coală mare de hârtie albă și scrise drept în mijloc: „Regină! Te iubesc!“ Iscălit: „Gajus Iulius Caesar Octavian August *manu propria*²“.

Sara era petrecere. Era invitată și verișoara Elis și – mare minune – a venit. Părinții ei au lepădat-o acolo și s-au dus într-alt loc, unde asemenea erau așteptați. Octavian August imperatorul o petrecea sara pân-acasă, dacă-l iertau ocupațiunile statului roman, și astăzi – îl iertau acele ocupațiuni ale statului roman. Toată sara nu vorbi un cuvânt cu domnișoara. Ea-și încrețise sprâncenele între ochi, pe care-i ridică sub frunte, cu brațele-ncrucișate, picior peste picior, ședea-ndărătnică într-un colț, cu buzele strâns lipite. Dar pe furiș se strecura câte-o rază drept în ochii lui. Era mânioasă. De doi ani se mânia foarte ușor și se desmânia tot atât de ușor. Odinioară nu se mânia defel.

S-apropiase miezul nopții. El veni foarte serios.

— Îmi veți da voie, domnișoară, să vă petrec pân-acasă?

¹ Timpuri trecute (it.).

² Cu mâna sa, autograf (lat.).

Ea se uită în ochii lui și-ncepu să râdă.

— Ce râzi? Ce-i de râs aicea?

— Bine. Haidem!

Era o noapte frumoasă, lună, un ger aspru fără pic de vânt. Ninsoarea se lăsase pe garduri și zăplazuri de-amândouă părțile ulicioarei. Zăpada încărcase crengile de copaci și acoperămintele caselor. Ghețușul trosnea sub pași și el trecea cu dânsa de braț... ea, în scurteică cu guler de blană, roșie la față, capișonul alb de lână înconjura fața, fruntea. Ea era blondă, *foarte* blondă, cu părul ca un caier de cânepă, și scurteica – oricât de groasă ar fi fost – accentua totuși liniile unei talii fine și mlădioase. O broască. Râdeau vorbind – adică mai mult râs decât vorbă. Cine nu-și aduce aminte de tinerețea sa – și fiecare a avut una –, de acele hotărâri de a fi serioși în amor, că-i pe viață, acea defensiune în paragrafe a copilei, ca să nu-i zică pe nume, să n-o tutuiască – să n-o sărute? Celelalte calea-vale, dar o guriță? cât lumea. Așa erau și ei. De vorbit despre... istorie, geografie și alte lucruri folositoare, da! se-nțelege, cât vrei! dar o guriță, tu? *pe nume?* – niciodată!

Așa ar fi și rămas – dar luna, luna!

Luna lumina fața ei albă ca laptele, cu obrajii roși și părul ei blond, foarte blond, care înconjura cu lux și finețe o față plină și răsătoare. Pe când el perora o temă de astronomie – indiferentă atât lui, cât și ei – adică pe când se necăjeau unul pe altul, ea se uita la el fără să-l asculte; i-ar fi sărit în gât, l-ar fi sărutat de o mie de ori – așa număra ea cel puțin, dacă... dacă s-ar fi căzut.

„Ah! că prostu-i, gândi ea, nu poate vorbi și el de altceva, azi cel puțin, adaoase uitându-se timid în sus la el. Ce frumosu-i! *ș-așa*, când spune prostii, îmi place *ș-așa*“, gândi tot ea. Apoi nu mai gândi nimic, sau Dumnezeu știe ce – destul, după ce tăcu mult fără s-asculte, zise cam întins și cam ca și când n-ar fi băgat de seamă:

— *Tu*, Ermil, – și, speriată de ceea ce spusese, nu mai zise nimic.

Fața ei era roșie de rușine.

El stătu pe loc, îi strânse mâna și zise încet:

— Mai zi o dată!

— Nu.

— Nu? Mă supăr... s-o știi!

— *Tu*... repetă ea încet, cu ochii pe jumătate închiși, cu glas tremurător. Era un *tu* singular, fără de a fi pus în legătură cu vo frază – și, cu toate acestea, ce *tu*? Din gura ei venise mai întâi.

Vorbiră mai departe – de astă dată mai intim – nu despre amor, însă totuși despre un lucru serios – despre căsătorie, cum ea fondează statele, care-i originea căsătoriei la

indieni, tot lucruri adânci. Fiecare *tu* era controversat. Când își propuneau să-și zică *tu*, mureau de rușine și-și ziceau serios, după lungi lupte sufletești: „Domnia Ta“; când stabileau diplomaticeste să-și zică „d-ta“ – atunci *tu – tu* din greșeală, și iar din greșeală, și-așa mai departe.

În fine ajunsese la portiță.

— Elis! *tu*... nu știi cât te iubesc, nici poți ști, căci... căci tu nu ai inimă.

„Pe nume și tu? Vezi“, gândi ea, dar nu zise nimic...

— De când te-am văzut, de când știi tu – căci tu știi că eu te iubesc – și totdeauna această răceală când ești singură cu mine. Totdeauna mă silești să vorbesc niște lucruri pe care nici nu le ascuți... Ești rea la inimă, Elis!

— Domnule! zise ea stăpânindu-se și stând băț înaintea lui. Vrei să mă-nveți cum trebuie să mă port?

— Și cu toate astea, zise el încet și dureros, luna-nfrumusețează lumea pentru amorul nostru.

Ea se uită în sus și ochii ei umezi de dulci lacrimi străluceau în lună. El îi cuprinsese talia și se uitau amândoi – nu gândeau nimic. Era ceva atât de dureros, atât de fericit în fața, în tot sufletul lor – ai fi râs și-ai fi plâns dacă i-ai fi văzut astfel.

În fine începur-a râde – doi copii – râdeau cu lacrimile-n ochi. Și era atât de argintos râsul ei și gurița atât de frumoasă! – i-ai fi băut apă din gură.

— Domnule, zise ea deodată c-o seriozitate mare, astăzi ne-am permis o mulțime de lucruri foarte nepermise – numai astăzi, și-mi pare rău... că trebuie să... să...

— Ei, să...? Iar această mână de povățuitor... Eu nu sunt copil, Elis... să știi tu că nu sunt... Iaca, de exemplu...

— De exemplu?

— Nu te voi mai strânge de mână, nu ți-oi mai spune pe nume... de azi înainte.

„O!“ gândi ea în sine cu părere de rău, dar ce era să zică. Șezură pe banca de piatră de lângă portiță... Ea-i întoarse spatele și-și mușca unghiile... el se uita în omăt... Prost lucru!

Ar fi putut sta multă vreme așa. Nu știu... În sfârșit – ea – în sfârșit... Domnia-ei a fost aceea care – așa încet – c-un pic de mânie și nu prea:

— Ermil!

— Aud!

— Eu să-ți spun drept și să nu zici că nu ți-am spus-o... dar... eu nu te mai iubesc defel... și tu mi-ai spus-o azi, că eu nu te iubesc.

Așaa! Ea-și pusesese ceva în cap azi: o idee... și acesta era modul cu care căuta pretexte de ceartă – și aceste certe, știa ea cum se sfârșesc oare?

— Da! Nu mă iubești... repet-o, spune-o... te cred, fiindcă tu nu m-ai iubit niciodată, zise el cu amărăciune. Negri vor trece anii mei... În toate chipurile voi căuta să te uit. Tu ai o inimă de marmură... Nici zâmbiri, nici lacrimi, nici rugăciuni, nici îndărătnicia n-o înmoaie.

„Lasă, lasă!“ gândi ea și zâmbi cu mândrie că poate fi atât de aspră.

— Eu ți-am spus-o, domnul meu, de atâtea ori, că numai amiciția adevărată poate să fie legătura dintre noi. Ce ceri mai mult?... Ce vrei de la mine? adaugă repede.

— Ce vreau, zise el c-o tristă blândețe, ce vreau? Dar nu vezi tu cum sufăr? Spune-mi numai că mă iubești – spune-o! dar nu cu două înțelesuri, nu ca atunci la bal... drept! spune!

— Da! zise ea foarte rece, d-ta știi că eu te iubesc, sigur. Da.

— O, astă răceală! Tu mă omori, Elis! Vorbește-mi, zise el rugător, cum știi tu câteodată să vorbești, c-o blândețe uimitoare, c-o dulceață de sor?... de iubită.

— Bine, bine! Știu eu!

— Ce știi tu? Iaca că nu mă mai supăr... îți vorbesc blând. Îmi dai mâna ta? Așa! Spune!

— Vezi tu, Ermil? zise ea c-o seriozitate copilărească și tristă, tu crezi... tu crezi că eu am apă-n vine... că eu... că eu nu te iubesc?... Dar să-ți spun ție... eu nu sunt aspră... Ce-ai zice tu dacă... dar te rog să nu spui nimănui... dacă... dar zău, să nu spui...

— Ce?

— Vezi tu! formal te-am oprit... am făgăduința ta că nu mă vei săruta niciodată. Așa-i?

— Așa!

— Ca să mai zici că eu nu te iubesc, zise supărată, ca să zici că eu te iubesc, repetă c-o rușinoasă grație, astăzi... astăzi...

Își simți cuprinsă talia, închise ochii, lăsă capul pe umărul lui și era aproape să moară.

— O! te iubesc... n-ai știut niciodată cât te iubesc... glasul ei era dulce, slab, plin de lacrimi, sfântit de cea întâi sărutare.

— Tu ești un înger... îndărătnic... dar un înger...

Surăsul obraznic, ochiul cuvios, cochetăria veselă se-ntorc pe rând dup-acea sărutare... chiar liniștea. Ea-și ținea brațul după gâtul lui.

— Mă duc... Și tu ești un măgar.

— Las' să fiu... Nu te duce...

— Trebuie... tu...! Așa-i că tu nu vei uita niciodată această noapte, zise încet, așa de încet și totuși așa de clar.

— Și acuma... am să-ți aduc ceva din casă... Un dar de ziua ta... Așa-i?

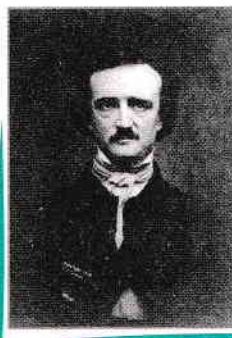
Ea intră iute, se-ntoarse și-i aduse o cutie mare... Ei o scăpară jos, dar nu făcea nimic... era înc-o sărutare.

Gajus Iulius Caesar Octavian August se duse acasă. Se așeză dinaintea focului și zise zâmbind:

— Tu ești un măgar!

Deschise cutia. Deasupra era un desemn. El era... lăsat într-un jeț; o femeie... ea, de dinapoia jețului, îi ține ochii cu mâinile. El își ridică ochii s-o vadă... și un moment i se păru c-o vede. Dar unde să fi fost? Dar ce mai era în cutie? Păpușile ce i le dedese de ziua ei doi ani de-a rândul. Pe fruntea celei de întâi era: „Bertrand e un măgar“, pe fruntea celei de-a doua: „Gajus nu-și are mințile toate“.

Apoi mai era ceva. O mică carte de notițe... impresii din romane, din poezii, scrise în fiecare zi și la sfârșitul fiecărei notițe, ca o încheiere, ca o cugetare asupra adormirii: „Ermil, te iubesc!“

EDGAR ALLAN POE (1809 – 1849) a fost un poet, romancier și povestitor romantic american. Debutază în anul 1827 cu volumul de versuri *Tamerlan și alte poeme*. În anul 1838 publică singurul său roman, *Aventurile lui Arthur Gordon Pym*, iar în 1839, *Povestiri grotești și extraordinare*. Publică, de asemenea, o serie de povestiri polițiste (considerate printre primele exemple ale genului): *Cărăbușul de aur*, *Crimele din Rue Morgue*, *Scrisoarea furată și Misterul lui Marie Rogêt* (ultimele trei avându-l protagonist pe detectivul amator Auguste Dupin, un precursor, ca metodă, al lui Sherlock Holmes). Celebrul său poem *Corbul* apare în 1845. Ultimii ani de viață sunt marcați de excese alcoolice, dintre care unul, din 7 octombrie 1849, îi va fi fatal.

În limba română, primii traducători ai lui Poe sunt Ion Achimescu (*Ligeia*, în 1897) și I.L. Caragiale (*Masca [Morții Roșii]* și *O balercă de Amontillado*, în 1898).

Ligeia, considerată de autor cea mai bună dintre povestirile sale, este povestea unei reîncarnări. Frumoasa Ligeia, cu o putere de voință unică și supranaturală, refuză să rămână moartă (căci, spusese muribunda, „omul nu se pleacă-n fața îngerilor, nici înaintea morții întru totul, decât numai prin slăbiciunea șubredei sale voințe“), iar când soțul ei se recăsătorește, se întoarce în chip de strigoi, o otrăvește pe cea de-a doua soție, pune stăpânire pe trupul ei neînsuflețit și se ridică de pe catafalc.

*Și înăuntru se află voința, cea fără de moarte.
Cine cunoaște oare tainele voinței, și tăria ei?
Căci Dumnezeu nu e decât voința cea mare,
care prin puterea ei pătrunde toate lucrurile.
Și omul nu se pleacă-n fața îngerilor, nici
înaintea morții întru totul, decât numai prin
slăbiciunea șubredei sale voințe.*

Joseph Glanvill¹

Nu pot, v-o jur, să-mi amintesc în ce împrejurări, când sau unde-am întâlnit-o prima oară pe lady Ligeia. Mulți ani s-au scurs de-atunci și mintea mi-a slăbit de suferință. Sau, poate că așa fi în stare acum să-mi amintesc acele amănunte, deoarece întreaga fire a iubitei mele, și erudiția ei rară, și frumusețea ei ciudată și totuși calmă, și elocvența ei ce te mișca, și glasul-i blând și muzical ce te-nrobea – pe nesimțite-n inimă-au pătruns, pe-o cale fără-ntoarcere, pe care eu pe-atunci nu o vedeam și nu o-nțelegeam. Îmi pare că-ntâia oară, și foarte-adeșea după-aceea, am văzut-o într-un străvechi și mare oraș, plin de ruine, de lângă Rin. Sunt încredințat că mi-a povestit și despre ai ei – nu-ncape îndoială că se trăgea dintr-o străveche familie. Ligeia! O, Ligeia! Pierdut în întrebări, care mai mult decât orice pot să întunece legăturile-mi cu restul lumii, îmi e de ajuns acest dulce cuvânt – Ligeia – și înaintea ochilor îmi apare aceea care s-a dus. Și-acum, în timp ce scriu, prin minte-mi trece gândul că niciodată n-am știut ce nume avea familia aceleia ce-a fost prietena, logodnica, tovarășa de învățătură și apoi soția sufletului meu. Să fi fost oare dorința spusă-n joacă de Ligeia? Sau poate, ne-ntrebând nimic, mi-am încercat astfel tăria sentimentelor? Sau, mai curând, o toană a mea, o stranie ofrandă de romantic pe altarul celei mai nebune adorații? Și dacă abia de-mi amintesc nedeslușit câte o întâmplare, e de mirare oare că am uitat de împrejurările care au iscat-o sau i-au stat alături? Dar dacă vreodată știutul duh al ficțiunii, dacă vreodată ea, palida Ashtophet², cu aripi de neguri, din idolatrul Egipt, a patronat, precum se spune, căsătoriile sortite nefericirii, atunci desigur că pe-a mea a patronat-o!

¹ Joseph Glanvill – cleric și filosof englez; exegeții creației lui Poe consideră textul acestui motto o invenție a autorului.

² Ashtophet – identificată cu Astarte, Afrodită sau Venus.

Și totuși a rămas ceva asupra căruia nicidecum memoria nu m-a înșelat. Este înfățișarea Ligeiei. Era înaltă, cam subțirică, și-n ultimele-i zile chiar prea slabă. În van aș încerca să vă descriu maiestatea, vioiciunea liniștită-a mersului sau ușurința și mlădierea de ne-nțeles a pașilor ei. Venea și dispărea ca o umbră. Și nu-mi dădeam seama că intrase în încăperea unde lucram, decât auzind minunata muzică a glasului ei dulce și blând sau simțind pe umăr mâna-i de marmură. În frumusețea chipului, nicio femeie nu i-a stat vreodată alături. Era ca strălucirea unui vis de opiu, o viziune-aeriană și sublimă, mai stranie în apariția-i cerească decât fantasmalele care pluteau în jurul sufletelor adormite ale fecioarele din Delos³. Și totuși, n-avea nimic comun în trăsături cu acele forme consacrate pe care-am fost obișnuiți, în mod greșit, să le adorăm în clasicele opere ale păgânismului. „Nu poate exista o frumusețe desăvârșită“, ne spune Bacon⁴, lord Verulam, în legătură cu toate formele și genurile de frumusețe, „fără o notă de *straniu* în proporții“. Dar eu, deși vedeam că trăsăturile Ligeiei n-aveau o clasică perfecțiune, deși înțelegeam că frumusețea ei era într-adevăr „fermecătoare“ și-mi dădeam seama cât de „stranie“ era, m-am străduit zadarnic să aflu unde-i perfecțiunea și să-nțeleg până la capăt ce anume era „straniu“. Priveam conturul frunții-nalte și palide – era fără cusur; ce reci sunt vorbele acestea, când vor să-ncapă-n ele dumnezeiasca maiestate!; și pielea – cel mai pur ivoriu; noblețea și senina-ntindere a frunții, ușoara-i arcuire deasupra tâmpelor; și părul negru ca pana corbului, lucios, bogat, căzând în valuri, întruchipând întreaga forță a epitetului homeric „de hyacin!“ Privindu-i delicata linie a nasului, înțelegeam că nicăieri, sau poate doar în grațioasele medalioane ebraice, nu mai văzusem linii mai perfecte. Superba netezime-a pielii, pornirea abia simțită spre-acvilin, armonioasa curbă a nărilor mărturiseau o fire liberă. Sau gura-i minunată! Era triumful atributelor cerești, în arcuirea mândră-a buzei de sus, în moliciunea și lenevia voluptuoasă a celei de jos; gropițele ce-i jucau pe-obraji, și culoarea ce parcă-avea grai, și dinții-n care se pierdea, cu o uimitoare strălucire, până și cea mai slabă rază de lumină, într-un surâs senin și liniștit, tulburător de luminos. Îi cercetam linia bărbiei – doar gingășie, calm, noblețe, perfecțiune și spirit elen – contur pe care Apollo, zeul, în vis doar l-a relevat lui Cleomenes⁵, odrasla atenianului. Și-apoi îmi cufundam privirea în ochii mari ai Ligeiei.

O, pentru ochi nu găseam asemănare nici în Antichitatea cea mai depărtată! Și poate-n ochi se afla taina despre care amintește lordul Verulam. Erau, pe cât mi-aduc aminte,

³ *Delos* – insulă care adăpostea temple închinat lui Apollo și Leto.

⁴ *Bacon* – filosof și om de știință englez, înnobilit de regele Iacob I al Angliei ca lord Verulan.

⁵ *Cleomenes* – sculptor grec, fiul lui Apolodor din Atena.